

Chris Whitaker

Începem cu sfârșitul

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

3
TREI

Pentru propriul meu mic proscris

BOOKZONE

Vezi ceva și ridici mâna.

Nu contează dacă este vorba despre o foiță pentru rulat țigări sau o doză de suc acidulat.

Vezi ceva și ridici mâna.

Nu ai voie nici să atingi ceea ce vezi.

Doar să ridici mâna.

Localnicii sunt pregătiți, pășesc deja prin vad. Se mișcă în linie, răsfirați la douăzeci de pași unul de celălalt, însă cu toate acestea formează un corp comun, coregrafia damnaților.

În spatele lor, orașul golit în care ecurile unei veri lungi, impecabile au fost acoperite de știrile din presă.

Numele ei era Sissy Radley. Șapte ani. Păr blond. O cunoștea mai toată lumea. Șeriful Dubois nu a avut nevoie să împartă fotografii.

Walk acoperea zona cea mai îndepărtată. Cincisprezece ani, netemător, genunchii lui tremurând la fiecare pas.

Oamenii mășăluiau prin ținutul împădurit asemenea unei armate, călăuziți de polițiști, luminându-și calea cu lanternele; printre copaci se zărea oceanul — departe, însă fetița nu știa să înoate.

Lângă Walk se afla Martha May. Se vedeau de trei luni, idila lor neavând însă cum să avanseze de vreme ce tatăl ei era preotul Bisericii Episcopale din Little Brook.

Martha i-a aruncat o privire:

— Tot mai vrei să te faci polițist?

Walk s-a uitat la Dubois, care-și ținea capul plecat, ultima speranță apăsând pe umerii lui.

— Am văzut-o pe Star, a spus Martha. E în față, împreună cu tatăl ei. Plângea.

Star Radley, sora fetei dispărute. Cea mai bună prietenă a Marthei. Cele trei fuseseră extrem de apropiate. Numai una lipsea acum.

— Unde-i Vincent? a întrebat ea.

— S-ar putea să fie la capătul celălalt.

Walk și Vincent erau ca frații. Pe când aveau nouă ani, și-au crestat palmele, și le-au lipit una de cealaltă și și-au jurat credință nețărmurită.

Apoi nimeni nu a mai spus nimic, mulțumindu-se să cerceteze terenul cu privirea, trecând de Sunset Road, pe lângă copacul dorințelor; bascheți Chuck Taylor dând frunzele la o parte. Cu toate că Walker pășea extrem de concentrat, fusese cât pe ce să nu-l vadă.

La zece pași de Cabrillo, Drumul Statal 1, 965 de kilometri de coastă californiană. S-a oprit ca trăsnet, apoi și-a ridicat privirea și a văzut cum șirul de oameni continuă să înainteze fără el.

S-a lăsat pe vine.

Pantoful era micuț. Piele alb-cu-roșu. Cataramă aurie.

O mașină aflată pe șosea s-a apropiat, încetinind treptat, farurile acesteia măturând o vreme curba, apoi descoperindu-l.

Și atunci Walk a zărit-o.

A tras aer în piept și a ridicat mâna.

Partea întâi
Proscris

BOOKZONE

Walk stătea la marginea unei mulțimi agitate. Pe unii dintre oamenii aceia îi cunoștea de când se născuse el, pe alții de când se născuseră ei.

Turiști veniți în vacanță, cu aparate de fotografiat atârinate la gât, piele bronzată și zâmbete relaxate, fără să știe că apa roade nu numai carenele ambarcațiunilor.

Presa locală în păr, un reporter de la KCNR: „Ne puteți spune ceva, domnule șerif Walker?”

Walker a zâmbit, și-a vârât mâinile adânc în buzunare și a dat să-și taie cale prin mulțime, moment în care s-a auzit un icnet colectiv. Un zgomot intermitent în clipa în care acoperișul s-a surpat, prăbușindu-se în apa de dedesubt. Bucată cu bucată, fundația rămânând în picioare asemenea unui schelet, de parcă din căminul de odinioară ar fi rămas doar o casă. Fusese locuința familiei Fairlawn de când Walk își putea aduce aminte, pe vremea când era copil, fiind situată la o jumătate de acru de ocean. Cu un an înainte fusese înconjurată cu o bandă pe care scria „Atenție, pericol de prăbușire“, pentru că malul se eroda implacabil. Din când în când își făceau

apariția niște oameni de la California Wild, care măsurau și făceau estimări.

Agitația camerelor de filmat și încântarea aceea indecentă în vreme ce acoperișul de ardezie se prăbușește, iar poarta de la intrare atârna într-o rână. Milton, măcelarul, s-a lăsat într-un genunchi și a jubilat când stâlpul s-a înclinat, iar steagul atârna în bătaia brizei.

Mezinul familiei Tallow s-a apropiat prea mult. Mama lui l-a tras de guler cu atâta putere, încât l-a făcut să cadă pe spate, aterizând în fund.

În spate, soarele se prăvălea la orizont asemenea clădirii, disecând apa cu brazde portocalii și purpurii, în nuanțe care încă nu au nume. Reportera și-a obținut materialul pe care și-l dorise, luându-și rămas-bun de la un mărunț fragment de istorie.

Walk s-a uitat în jur, zărindu-l pe Dickie Darke, care continua, impasibil, să urmărească ce se întâmplă. Stătea acolo asemenea unui colos măsurând doi metri și cincisprezece centimetri. Se ocupa cu afaceri imobiliare și deținea câteva case în Cape Haven, precum și un club în Cabrillo, genul de văgăună în care păcatul te costă zece dolari și niște virtute știrbită.

Au rămas acolo încă o oră, Walk simțindu-și picioarele obosite când, în cele din urmă, poarta a cedat. Privitorii s-au abținut să izbucnească în aplauze, apoi s-au răsucit pe călcâie și au început să se disperseze, îndreptându-se către grătare, beri și focurile de tabără care îi luminau lui Walk calea în vreme ce-și făcea rondul de seară. Oamenii s-au împrăștiat călcând pe dale, pe lângă un gard cenușiu, din piatră, zidit fără mortar, dar care se ținea bine. Dincolo de acesta se afla copacul dorințelor,

un stejar atât de rotat, încât crengile îi fuseseră sprijinite cu scânduri. Vechiul Cape Haven se străduia din răspu-teri să nu dispară de pe fața pământului.

Cândva Walk se cocoșase în copacul acela împreună cu Vincent King, cu atâta vreme în urmă, încât nici nu mai conta câți ani trecuseră de fapt. Își ținea o mână tremurătoare pe pistol, iar cealaltă pe curea. Purta cravată și o cămașă cu guler scrobit, pantofii îi luceau. Faptul că își acceptase rolul în societate era admirat de unii, căinat de alții. Walker, căpitanul unei corăbii care nu părăsise niciodată portul.

Apoi a zărit-o pe fată. Aceasta se îndrepta în direcție opusă, ținându-l de mână pe fratele ei, în vreme ce micuțul se străduia să-și sincronizeze pașii cu ea.

Duchess și Robin, copiii familiei Radley.

S-a apropiat de ei în pas alergător, știa deja tot ce trebuia știut despre ei.

Băiatul, în vârstă de cinci ani, își înghițea plânsul; fata tocmai împlinise treisprezece și nici măcar nu lăcrima.

— Mama ta, a spus el, fără să pună o întrebare, doar afirmând o realitate atât de tragică încât fata nici măcar nu a clătinat din cap.

S-a întors pur și simplu pe călcâie și a luat-o înainte.

S-au strecurat pe străzile peste care se lăsa înserarea, mărginite idilic cu garduri de uluci și lumini stradale feerice. Deasupra, luna se înălțase pe cer, previzibilă și luată în derâdere, cum fusese în ultimii treizeci de ani. Pe lângă case impozante, sticlă și oțel înfruntând natura; o alee cutremurător de frumoasă.

Coborând pe strada Genesse, unde Walk încă trăia în vechea casă a părinților săi. Pe Ivy Ranch Road, unde

se zărea locuința familiei Radley. Obloane coșcovite, o bicicletă pusă cu roțile-n sus, una dintre acestea zăcând în apropiere, pe pământ. În Cape Haven, o nuanță imperfectă poate fi considerată la fel de bine negru.

Walk s-a îndepărtat de copii și a început să alerge ușor în susul aleii. Dinspre interior nu se revărsa nicio lumină, doar pâlpâitul ecranului televizorului. Copiii rămăseseră în spatele lui; Walk l-a zărit pe Robin cum plânge în continuare, iar pe Duchess uitându-se în față cu o privire dură și neiertătoare.

A găsit-o pe Star trântită pe canapea; o sticlă alături; fără pastile de data aceasta; un picior încălțat, celălalt gol; degete mici, unghii date cu oă.

— Star, a spus el îngenunchind lângă ea și bătând-o ușor pe obraji. Star, trezește-te.

Îi vorbea pe un ton domol, deoarece copiii se aflau la ușă, Duchess ținându-și o mână petrecută peste umerii frățiorului ei, care se sprijinea de ea de parcă trupul lui mărunț nu ar mai fi avut oase să-l susțină.

I-a spus fetei să sune la 911.

— Am sunat deja.

I-a deschis lui Star pleoapele cu degetul mare și nu i-a văzut decât albul ochilor.

— O să fie în regulă?

Glasul băiatului.

Walk s-a uitat peste capetele lor, sperând să audă vuietul sirenelor și privind cu ochi mijiți cerul roșiatic.

— Ați putea să vă duceți să-i întâmpinați?

Duchess, înțelegând despre ce era vorba, l-a scos pe Robin afară.

Apoi Star s-a scuturat, a vomitat puțin și a început să tremure de parcă Dumnezeu sau moartea îi înșfăcase sufletul, încercând acum să i-l smulgă din trup. Walk avusese răbdare; trecuseră treizeci de ani de la povestea cu Sissy Radley și Vincent King, însă Star continua să peroreze despre eternalism, despre felul în care trecutul și prezentul se ciocnesc unul de celălalt, despre forța centrifugă care alungă viitorul, făcând imposibilă îndreptarea acestuia.

Duchess urma să o însoțească pe mama ei. Walk îl va aduce pe Robin.

Fata a privit cum medicul își face treaba. Acesta nu a încercat să-i zâmbească, fapt pentru care i-a fost recunoscutoare. Medicul era un tip chel, nădușit și probabil sătul să salveze oameni într-atât de dornici să moară.

O vreme au stat în fața casei, ușa rămânând deschisă pentru Walk, care se afla acolo ca întotdeauna, cu o mână pe umărul lui Robin. Robin avea nevoie de gestul acesta, de sprijinul unei persoane adulte, avea nevoie să se simtă în siguranță.

De cealaltă parte a străzii s-au mișcat niște draperii, în vreme ce siluetele locatarilor păreau să transmită judecăți tăcute. Apoi, la capătul străzii, Duchess a zărit câțiva copii de la școala ei, pedalând de zor, cu fețele roșii din pricina efortului. Veștile se răspândesc atât de repede într-un oraș în care adeseori știrea de pe prima pagină se referă la cine știe ce certificate de urbanism.

Cei doi băieți s-au oprit lângă mașina de poliție și și-au lăsat bicicletele să cadă pe pământ. Cu răsuflarea

tăiată, cel mai înalt dintre ei, având o claie de păr în cap, s-a îndreptat cu pași rari spre ambulanță.

— E moartă?

Duchess și-a ridicat bărbia din piept, privindu-l în ochi.

— Șterge-o.

Motorul a început să duduie, iar ușile din spatele ambulanței s-au trântit. Geamurile fumurii proiectau peste lumea din jur un fel de pâclă.

Mașinile s-au strecurat pe drumul șerpuit până când au început să străbată dealul având în spate Pacificul, pe malul căruia pietrele se ițeau din apă asemenea capetelor unor oameni care urmează să se înece.

Duchess s-a uitat în lungul străzii ei până la sfârșit, până când copacii și-au întins crengile, împreunându-și-le pe strada Pensacola, niște crengi asemenea unor mâini, unite în rugăciune pentru fata și pentru fratele ei și pentru tragedia continuă care începuse cu multă vreme înainte de nașterea lor.

Noaptea s-a lăsat egală peste ceilalți, însă pe Duchess a înghițit-o atât de profund, încât ea și-a dat seama că nu va mai vedea ziua, cel puțin nu în felul în care o vedeau alți copii. Duchess cunoștea bine spitalul Vancour Hill. După ce au dus-o pe mama ei în salon, a rămas pe podeaua lustruită oglindind luminile din plafon, uitându-se în direcția ușii principale în momentul în care Walk l-a adus pe Robin. S-a apropiat și l-a luat pe fratele ei de mână, apoi l-a condus până la ascensor, urcând până la primul etaj. Camera de așteptare, lumini discrete; Duchess a făcut rost de două pături moi, apoi a unit două

scaune, făcând din ele un fel de pătuț. Robin stătea stânjenit, oboseala făcându-l să picotească, conturându-i cearcănele.

— Vrei la pipi?

O înclinare din cap.

Duchess l-a dus la toaletă, a așteptat câteva minute, apoi s-a asigurat că Robin s-a spălat temeinic pe mâini. A găsit un tub cu pastă de dinți, și-a pus puțină pe deget și i-a frecat dinții și gingiile. El a scuipat, iar ea i-a șters gura cu un șervețel.

L-a ajutat să-și scoată pantofii și să urce peste cotierele scaunelor. Robin s-a ghemuit pe ele asemenea unui animăluț, în vreme ce ea îl acoperea.

Robin a căutat-o cu privirea:

— Să nu mă lași singur.

— Niciodată.

— Mama o să fie OK?

— Da.

Duchess a închis televizorul, încăperea a rămas în întuneric, luminile de veghe colorându-i pe amândoi în roșu, suficient de blânde pentru ca el să adoarmă înainte ca ea să ajungă la ușă.

A rămas în lumina aceea de spital, cu spatele la ușă; nu avea de gând să permită nimănui să intre; mai exista o cameră de așteptare și la etajul al doilea. Peste o oră Walk și-a făcut din nou apariția, căscând de zor. Duchess știa cum își petrece zilele: conducând pe Autostrada Cabrillo, acei kilometri perfecți care încep în Cape Haven, fiecare clipire echivalând cu un instantaneu atât de mirific, încât oamenii străbăteau întreaga țară ca să trăiască și ei această experiență, să-și cumpere

o casă de vacanță pe care apoi s-o lase goală câte zece luni pe an.

— Robin a adormit?

Duchess a încuviințat.

— M-am dus să mă interesez de mama ta. O să fie în regulă.

Duchess a mai dat o dată din cap.

— Te poți duce să-ți iei ceva, un suc, e un automat lângă...

— Știu.

O privire întoarsă către încăpere. Fratele ei dormea dus; dacă nu l-ar deranja ea, nici măcar nu s-ar foi în somn.

Walk i-a întins o bancnotă de un dolar, ea a luat-o fără tragere de inimă.

Duchess a străbătut coridoarele spitalului, a cumpărat doza de suc, însă n-a băut-o. O va păstra pentru fratele ei, când acesta se va trezi. A tras cu ochiul prin saloane; sunetele nașterii și lacrimile vieții. A zărit carcase de oameni, atât de găunoși încât și-a dat seama că nu-și vor mai reveni niciodată. Polițiști escortând niște tipi răi, cu brațele tatuată și fețele însângerate. A simțit miros de bețivi, de înălbitor, de vomă și de căcat.

A trecut pe lângă o asistentă; un zâmbet, pentru că cele mai multe dintre ele o mai văzuseră; doar unul dintre copiii aceia care au pierdut pariul cu viața.

Când s-a întors, a descoperit că Walk pusese două scaune lângă ușă. Duchess s-a asigurat că fratele ei este în regulă, apoi s-a așezat.

Walk i-a oferit niște gumă de mestecat, însă ea a clătinat din cap.

Își dădea seama că avea chef de vorbă, să-i spună tot felul de rahaturi despre schimbare, despre un mic

obstacol pe lungul drum al vieții, despre cum totul va fi cândva atât de diferit.

— Nu i-ai sunat.

Walk s-a uitat la ea.

— Pe cei de la serviciile sociale. Nu i-ai sunat.

— Ar trebui s-o fac, i-a răspuns el cu glas abătut, de parcă ar fi dezamăgit-o pe ea sau meseria lui, fata n-ar fi putut spune care dintre ele.

— Dar n-o vei face.

— N-o voi face.

Burta lui umfla cămașa cafenie. Obraji bucălați, roșii, de băiat ai cărui părinți indulgenți nu îi spusese nicio dată „nu“. Și o față atât de deschisă încât nu ar fi putut ține nici măcar un secret. Star spusese despre el că e „tot numai bunătate“, de parcă ar exista așa ceva.

— Ar trebui să dormi puțin.

Au rămas așezați până când stelele au fost alungate de primele raze ale dimineții, luna a uitat de rostul ei și a mai zăbovit o vreme, ca o pată pe cerul noii zile, o amintire a nopții trecute. Pe celălalt perete se afla o fereastră. Duchess s-a așezat în fața geamului, lipindu-și capul de acesta și privind copacii și vântul tot mai slab. Ciripit de păsări. Undeva, departe, a zărit apa; niște punctulețe care nu puteau fi altceva decât traulere luptându-se cu valurile.

Walk și-a dres glasul:

— Mama ta... a existat cumva un bărbat...

— Întotdeauna există un bărbat. Ori de câte ori se întâmplă o nenorocire pe lumea asta, întotdeauna există și un bărbat acolo.

— Darke?

Duchess și-a îndreptat spatele.

— Nu poți să-mi zici? a întrebat-o el.

— Eu sunt o proscrisă.

— Sigur.

În păr purta o fundă cu care se tot juca nervos. Era prea slabă, prea palidă, prea frumoasă — ca mama ei.

— La parter tocmai s-a născut un copil, a schimbat Walk subiectul.

— Cum l-au botezat?

— Habar n-am.

— Pun pariu pe 50 de dolari că nu Duchess.

El a râs ușor.

— Un nume exotic prin raritate. Știi că a fost cât pe ce să ți se dea numele Emily.

— Dureroasă trebuie să fie furtuna.¹

— Exact.

— Pe asta încă i-o citește lui Robin.

Duchess s-a așezat la loc pe scaun, și-a pus un picior peste celălalt, și-a frecat un mușchi; tenișii ei hărtăniți, cu șireturile desfăcute.

— Să fie asta furtuna mea, Walk?

Walk a mai luat o gură de cafea, de parcă ar fi căutat răspuns la o întrebare imposibilă.

— Mie îmi place numele Duchess.

— Atunci poartă-l și tu o vreme. Dacă aș fi fost băiat, probabil că m-ar fi chemat Sue.

Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat cum clipeșc luminițele.

¹ *Sore must be the storm* (în engl., în orig.) — vers din poezia *Hope Is The Thing With Feathers* („Speranța e o făptură înaripată”) a scriitoarei americane Emily Dickinson (1830–1886). (N.t.)

— Ea vrea să moară.

— Nu vrea. Nu trebuie să crezi asta.

— Nu mă pot hotărî dacă sinuciderea este cel mai egoist sau cel mai generos lucru cu putință.

La ora șase, o soră a condus-o.

Star zăcea în pat, o umbră de om, și mai puțin de atât ca mamă.

— Ducesa din Cape Haven, a spus Star schițând un zâmbet. E în regulă.

Duchess s-a uitat la ea, apoi Star a izbucnit în plâns, iar fata a străbătut încăperea, și-a lipit obrazul de pieptul mamei, întrebându-se cum de-i mai bătea inima.

Au rămas așa, în lumina zorilor; o nouă zi, însă nu și o nouă promisiune, pentru că Duchess știa că toate sunt promisiuni false.

— Te iubesc. Îmi pare rău.

Duchess i-ar fi putut spune o mulțime de lucruri, însă pentru moment nu a găsit ceva mai potrivit decât „Te iubesc. Știu“.